

„Det nytter vist ikke noget, ... sig du det hellere.“

„Din Fa'er!“

Hansine saa' op fra sit Stoppearbejde.

„Fa'er?“

„Ja — ingen anden end din kære gamle, blinde Fa'er?“

„Talte Fa'er?“

„Ja vist! ... Aa, jeg vilde ønske, jeg rigtig kunde give dig en Forestilling om den Begejstring, ja ligefrem Jubel, hans Fremkomst vakte. Det var virkelig hjærtegribende!“

„Men kan Fa'er da tale?“ spurgte Hansine i stigende Forbavselse.

„Ja, det var ikke saa meget Ordene, du! Det var hele hans Fremtræden og hans mægtige Sindsbevægelse ... Ser du, Sogneraadsformanden havde netop talt — lidt langt og lidt for vidt-svævende, saadan som han jo desværre har for Vane — og Resolutionen skulde til at oplæses, da din Fader, der havde Plads tæt under Talerstolen, rejste sig op for bedre at kunne høre, hvad der blev sagt. Men rundt om i Salen blev hans Bevægelse misforstaaet; man troede, han vilde sige noget, og fra alle Sider begyndte man at raabe: Op paa Talerstolen! Op paa Talerstolen! Kort og